

Sygn. akt V Ca 704/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący : SSO Adam Simoni

Protokolant: Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2017 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.

przeciwko R. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt I C 200/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że:

zasądza od pozwanego R. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. kwotę 7.662 zł (siedem tysięcy sześćset sześćdziesiąt dwa złote), zaś w pozostałej części powództwo oddala,

2. oddala apelację w pozostałej części,

3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w S. na rzecz adwokata R. S. kwotę 738 zł / siedemset trzydzieści osiem złotych/, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu,

4. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów postępowania za obie instancje.

SSO Adam Simoni

Sygn. akt: V Ca 704/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 kwietnia 2017 r

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 r sygn..akt: I C 200/16 Sąd Rejonowy w S.

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. przeciwko R. K. o zapłatę kwoty 7.661,39 zł oddalił powództwo (pkt I), oraz zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S. na

rzecz adwokata R. S. Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 1476,00 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu (pkt II).

Motywy jakimi kierował się Sąd Rejonowy przy wydawaniu powyższego wyroku oraz zważania prawne zawarł w uzasadnieniu zalegającym na k. 164-166 akt sprawy.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez powoda (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G., który zarzucił:

- naruszenie art. 233 kpc polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażające się na sprzecznym z zasadami logicznego wnioskowania i zasad doświadczenia życiowego, a przede wszystkim w uznaniu przez sąd, że zawarte w okolicznościach niniejszej sprawy porozumienie (...) jest nieważne ze względu na brak przedłożenia pełnomocnictwa dla osoby go podpisującej, a nadto, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, podczas gdy pozwany zawierając umowę porozumienia nr (...)uznał w całości roszczenie powoda, co Sąd I Instancji całkowicie pominął. Nadto pozwany dokonał na rzecz powoda 20 wpłat na łączną kwotę 6.240,00 zł, tym samym potwierdzając ważność umowy porozumienia oraz zobowiązania z niej wynikającego,

- naruszenie art. 231 kpc polegające na dokonaniu ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami faktycznymi dającymi się wyprowadzić w sposób logiczny spójny i konsekwentny z innych ustalonych faktów w sprawie, a konkretnie braku ustalenia, iż pozwany zawierając umowę porozumienia zrzekł się przysługującego mu zarzutu przedawnienia,

- naruszenie art. 117 § 2 kc przez jego błędne zastosowanie i uznanie, iż powód nie może dochodzić w niniejszym postępowaniu roszczenia przedawnionego w związku z uznaniem przez pozwanego długu, jego woli spłaty zobowiązania, a przede wszystkim dokonaniu zrzeczenia się zarzutu przedawnienia w sposób dorozumiany,

- nie rozpoznanie istoty sprawy.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku lub jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję.

Ponadto powód wniósł o przeprowadzenie w trybie art. 381 kpc dowodu z wydruku z systemu powoda odnośnie dokonanych wpłat przez stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda częściowo zasługiwała na uwzględnienie i prowadzić musiała do zmiany zaskarżonego orzeczenia. W tym miejscu Sąd zauważa, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji oraz że w systemie tzw apelacji pełnej postępowanie apelacyjne ma nie tylko charakter kontrolny, ale jest też kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji i zmierza do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy. Sąd odwoławczy orzeka zgodnie z art. 382 kpc na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Odnosząc się do podniesionych zarzutów Sąd Okręgowy za uzasadnione uznał zarzuty apelującego dotyczące naruszenia przepisów postępowania wskazanych w złożonym środku zaskarżenia. Stwierdzić należy w okolicznościach niniejszej sprawy, iż skarżący wykazał uchybienie przez Sąd I Instancji podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Otóż naruszenie przepisów postępowania wskazanych w apelacji dotyczy ustalenia Sądu w przedmiocie przedawnienia roszczenia powoda. Poza sporem w okolicznościach niniejszej sprawy pozostaje bowiem fakt zawarcia pomiędzy stronami niniejszego postępowania w dniu 10 października 2012 r porozumienia na mocy którego pozwany zobowiązał się do dobrowolnej spłaty należności głównej objętej bankowym tytułem egzekucyjnym z dnia 25 czerwca 2010 r nr (...)w kwocie 8.189,98 zł oraz dodatkowo odsetek za okres od dnia wymagalności do dnia zapłaty w kwocie 2.283,69 zł , obsługi zadłużenia w kwocie 347,24 zł. Całkowita kwota do

zapłaty wynikająca z porozumienia wynosiła kwotę 17.414,49zł. Należność tą pozwany zobowiązał się uregulować w 58 miesięcznych rata, płatnych do dnia 31 każdego miesiąca. Poza sporem również pozostaje, że po zawarciu porozumienia pozwany dokonywał na rzecz powoda wpłat należności objętych porozumieniem. Podnieść należy za skarżącym, iż w istocie pozwany na żadnym etapie postępowania nie negował zobowiązania powoda. W tych okolicznościach wskazać należy, że pozwany uznał dług wobec powoda. Opierając się na orzecznictwie oraz poglądach doktryny między innymi do art. 123 § 1 pkt 2 kc stwierdzić należy, że uznanie długu przejawia się takim zachowaniem dłużnika, z którego wynika, że uważa swój dług względem wierzyciela za istniejący. Wyróżnia się dwa rodzaje uznania długu, tj uznanie właściwe wyrażające się tym, iż w zawartej między wierzycielem a dłużnikiem umowie zawarte jest oświadczenie dłużnika, w którym potwierdza on istnienie długu względem wierzyciela oraz uznanie niewłaściwe, które jest oświadczeniem wiedzy dłużnika przybierającym formę wypowiedzi czy też innego działania, z którego wynika, że uważa roszczenie za istniejące /wyrok SN z dnia 23 marca 2004 r, V CK 346/03, Lex nr 183783/. Przejawem uznania niewłaściwego jest między innymi częściowe spłacenie długu – co w przedmiotowej sprawie miało miejsce. W konsekwencji podnieść należy, że Sąd Rejonowy naruszył przepis prawa materialnego w postaci art. 117 kc, albowiem wbrew jego twierdzeniom nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda. Uznanie niewłaściwe długu powoduje przerwę biegu przedawnienia. Skoro zatem postępowanie egzekucyjne obejmujące należność objętą w/w bankowym tytułem egzekucyjnym zakończyło się w grudniu 2010 r –postanowienie komornika o umorzeniu postępowania z powodu bezskutecznej egzekucji uprawomocniło się z dniem 29 grudnia 2010 r -, a porozumienie zostało zawarte w dniu 10 października 2012 r, to wniesienie przez powoda pozwu w dniu 30.07.2014 r oznacza, że powództwo nie uległo przedawnieniu. Wobec powyższych rozważań za całkowicie niezasadne należy uznać twierdzenia Sadu Rejonowego na okoliczność braku przedłożenia pełnomocnictwa przez powoda dla osoby podpisanej w imieniu powoda pod porozumieniem. Okoliczność ta wobec uznania długu przez pozwanego pozostaje bez znaczenia dla zasadności powództwa. Jednocześnie wskazać należy, że powód nie podał na jakie należności zostały zaliczone dokonywane przez pozwanego wpłaty jak również nie wykazał w jaki sposób wyliczył skapitalizowane odsetki objęte żądaniem pozwu. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, za udowodnione roszczenie powoda zgodnie z zasadną ciężaru dowodu o której mowa w art. 6 kc co do należności głównej objętej pozwem. Udowodnione bowiem zostało, iż wobec dokonanych przez pozwanego wpłat do zapłaty ostatecznie pozostała kwota w wysokości 7.661,39 zł. Brak w/w wyliczenia powoduje zaś oddalenie powództwa co do roszczenia w zakresie odsetek. Podnieść bowiem należy, że

pozwany w ramach zawartego porozumienia miał spełnić wiele świadczeń jednorazowych w określonych regularnych odstępach czasu oraz, że zobowiązał się do spłaty należności w łącznej kwocie 17.414,49zł na która to kwotę składały się kwoty w wysokości 8.189,98 zł tytułem niespłaconego kapitału oraz dodatkowo odsetek za okres od dnia wymagalności do dnia zapłaty w kwocie 2.283,69zł, obsługi zadłużenia w kwocie 347,24 zł W myśl art. 481 § 1 kc, roszczenie o odsetki powstaje od chwili opóźnienia i obejmuje okres aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne. Skoro zatem powód nie przedstawił wyliczenia odsetek za poszczególne okresy brak było podstaw do uwzględnienia żądania w tym zakresie. Określenie wysokości odsetek za opóźnienie możliwe jest wówczas, gdy wskazana została kwota stanowiąca podstawę do ich obliczenia, podano odpowiednią stopę procentową oraz okres obliczenia odsetek (okres opóźnienia dłużnika). W efekcie podnieść należy, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia w zakresie odsetek objętych pozwem.

Sąd Okręgowy pominął zawnioskowane w apelacji dowody, albowiem strona powodowa działająca przez profesjonalnego pełnomocnika mogła dowody te powołać przed Sądem I Instancji. Należy mieć na uwadze, że wyjątki przewidziane w art. 381 k.p.c. zostały ustanowione nie po to, aby ograniczyć apelację i zawęzić ramy odwoławcze, lecz głównie w celu dyscyplinowania stron przez skłanianie ich do przedstawiania całego znanego im materiału faktycznego i dowodowego już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i tym samym zapobieżeniu przewlekłości postępowania (wyrok SN z dnia 10.06.2014 r, III UK 177/13, Lex nr 1493925).

W rozumieniu przepisu art. 381 kpc potrzeba powołania nowych dowodów nie może bowiem wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne. Strona powodowa reprezentowana przez profesjonalistę powinna wywiązać się z obowiązku wynikającego z art. 6 kc w zw. z art. 232 kpc w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 maja 2013 r, I ACa 132/13, Lex nr 1392045,

wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r, sygn..akt: I ACa 930/13, Lex nr 1463793), czego w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie uczyniła.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 386 § 1 kpc Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok orzekając jak w pkt 1 sentencji oraz na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2.).

Na podstawie § 6 ust 4, § 2 pkt 3 oraz § 13 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. S. kwotę 738 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu (pkt 3).

Mając na uwadze sytuację materialną pozwanego oraz przekonanie pozwanego o bezzasadności powództwa Sąd Okręgowy na podstawie art. 102 kpc nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów postępowania za obie instancje (pkt 4).

SSO Adam Simoni

Z

(...)

R..28.04.2017 r

SSPO Adam Simoni